

32003L0087

25.10.2003

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

L 275/32

**DIRECTIVA 2003/87/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 13 octombrie 2003**

**de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul
Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei (1),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social (2),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor (3),

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat (4),

întrucât:

(1) Cartea verde privind comercializarea drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Uniunii Europene a generat o dezbatere în întreaga Europă privind oportunitatea și posibila funcționare a comercializării drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Uniunii Europene. Programul european privind schimbările climatice a evaluat politicile și măsurile comunitare prin intermediul unui proces care implică mulți factori interesați, incluzând un sistem de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră (sistem comunitar) bazat pe cartea verde. În concluziile sale din 8 martie 2001, Consiliul a recunoscut importanța specială a Programului european privind schimbările climatice și a lucrărilor bazate pe cartea verde și a subliniat nevoia urgentă de acțiuni concrete la nivel comunitar.

(2) Al șaselea program comunitar de acțiune privind mediul instituit prin Decizia nr. 1600/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului (5) identifică modificările climatice ca prioritate de acțiune și prevede stabilirea unui sistem de comercializare a drepturilor de emisie la nivel comunitar până în 2005. Programul respectiv recunoaște angajamentul asumat de Comunitate privind realizarea unei reduceri cu 8 % a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2008-2012 în comparație cu nivelurile din 1990 și că, pe termen lung, este necesar să se reducă emisiile globale de gaze cu efect de seră cu aproximativ 70 % față de nivelurile din 1990.

(1) JO C 75 E, 26.3.2002, p. 33.

(2) JO C 221, 17.9.2002, p. 27.

(3) JO C 192, 12.8.2002, p. 59.

(4) Avizul Parlamentului European din 10 octombrie 2002 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 18 martie 2003 (JO C 125 E, 27.5.2003, p. 72), Decizia Parlamentului European din 2 iulie 2003 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 22 iulie 2003.

(5) JO L 242, 10.9.2002, p. 1.

(3) Obiectivul final al Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice, aprobată prin Decizia 94/69/CE a Consiliului din 15 decembrie 1993 privind încheierea Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice (6), este stabilizarea concentrațiilor de gaze cu efect de seră din atmosferă la un nivel care previne interferențele antropice periculoase cu sistemul climatic.

(4) După intrarea în vigoare, Protocolul de la Kyoto, aprobat prin Decizia 2002/358/CE a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din aceasta (7), angajează Comunitatea și statele membre în procesul de reducere cu 8 % a emisiilor lor antropice agregate de gaze cu efect de seră enumerate în anexa A la protocol față de nivelurile din 1990 în perioada 2008-2012.

(5) Comunitatea și statele membre au convenit să își îndeplinească împreună angajamentele de a reduce emisiile antropice de gaze cu efect de seră în temeiul Protocolului de la Kyoto, în conformitate cu Decizia 2002/358/CE. Prezentă directivă are ca obiectiv aducerea unei contribuții la îndeplinirea mai eficientă a angajamentelor Comunității Europene și ale statelor membre prin intermediul unei piețe europene eficiente a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, în condițiile unei diminuări cât mai reduse a dezvoltării economice și a ocupării forței de muncă.

(6) Decizia 93/389/CEE a Consiliului din 24 iunie 1993 privind un mecanism de supraveghere a emisiilor de CO₂ și de alte gaze cu efect de seră pe teritoriul Comunității (8) a instituit un mecanism de supraveghere a emisiilor de gaze cu efect de seră și de evaluare a progresului înregistrat în îndeplinirea angajamentelor în privința acestor emisii. Mecanismul va oferi asistență statelor membre pentru determinarea cantității totale de cote care trebuie alocate.

(7) Dispozițiile comunitare privind alocarea cotelor de către statele membre sunt necesare pentru a contribui la menținerea integrității pieței interne și la evitarea denaturării concurenței.

(6) JO L 33, 7.2.1994, p. 11.

(7) JO L 130, 15.5.2002, p. 1.

(8) JO L 167, 9.7.1993, p. 31, decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia 1999/296/CE (JO L 117, 5.5.1999, p. 35).

- (8) Este necesar ca statele membre să țină seama la alocarea cotelor de potențialul activităților care implică procese industriale de reducere a emisiilor. anexa I sau decât cele incluse în sistemul comunitar sau provenind din instalații excluse temporar din programul comunitar.
- (9) Statele membre pot dispune, în privința cotelor anulate, emiterea de cote valabile pe o perioadă de cinci ani începând din 2008 către persoane, corespunzătoare reducerilor de emisii realizate de persoanele respective pe teritoriul lor național pe parcursul unei perioade de trei ani începând din 2005.
- (10) Începând de la perioada de cinci ani menționată, transferul cotelor în alt stat membru va implica ajustări corespunzătoare ale unităților cantitative alocate în temeiul Protocolului de la Kyoto.
- (11) Este necesar ca statele membre să se asigure că operatorii anumitor activități specificate dețin permise de emisie de gaze cu efect de seră și că aceștia monitorizează și raportează emisiile lor de gaze cu efect de seră specificate în legătură cu activitățile respective.
- (12) Este necesar ca statele membre să stabilească norme referitoare la sancțiuni aplicabile în cazurile în care sunt încălcate dispozițiile prezentei directive și să se asigure că acestea sunt respectate. Sancțiunile trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.
- (13) În vederea asigurării transparenței, este necesar ca publicul să aibă acces la informațiile privind alocarea cotelor și la rezultatele monitorizării emisiilor, sub rezerva restricțiilor prevăzute de Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu ⁽¹⁾.
- (14) Este necesar ca statele membre să prezinte un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive elaborat în conformitate cu Directiva 91/692/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1991 de standardizare și raționalizare a rapoartelor privind aplicarea anumitor directive referitoare la mediu ⁽²⁾.
- (15) Includerea unor instalații suplimentare în sistemul comunitar ar trebui să fie în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, iar domeniul de aplicare al sistemului comunitar poate fi extins, prin urmare, la emisii de gaze cu efect de seră, altele decât dioxidul de carbon, provenind, *inter alia*, din activități din sectorul aluminiului și al substanțelor chimice.
- (16) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice nici un stat membru să mențină sau să instituie sisteme naționale de comercializare care reglementează emisiile de gaze cu efect de seră provenind din alte activități decât cele enumerate în
- (17) În calitate de părți la Protocolul de la Kyoto, statele membre pot participa la comercializarea internațională a drepturilor de emisie efectuate cu alte părți incluse în anexa B la prezenta directivă.
- (18) Conectarea sistemului comunitar la programe de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră din țări terțe va conduce la creșterea rentabilității în ceea ce privește îndeplinirea obiectivului comunitar de reducere a emisiilor prevăzut de Decizia 2002/358/CE privind îndeplinirea în comun a angajamentelor.
- (19) Mecanismele bazate pe proiecte, inclusiv implementarea comună (IC) și mecanismul de dezvoltare ecologică (MDE) sunt importante atât pentru îndeplinirea obiectivului de a reduce emisiile globale de gaze cu efect de seră, cât și pentru îndeplinirea obiectivului de a rentabiliza funcționarea sistemului comunitar. În conformitate cu dispozițiile relevante ale Protocolului de la Kyoto și ale Acordurilor de la Marrakech, este necesar ca utilizarea mecanismelor să fie complementară acțiunilor naționale, care vor constitui astfel un element important al eforturilor depuse.
- (20) Prezenta directivă încurajează utilizarea unor tehnologii eficiente din punct de vedere energetic, inclusiv a tehnologiei combinate de producere a căldurii și energiei electrice, care produc mai puține emisii pe unitatea de producție iar viitoarea directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind promovarea cogenerării bazate pe cererea de căldură utilă pe piața internă a energiei va promova în mod specific tehnologia de producere combinată a căldurii și energiei.
- (21) Directiva 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării ⁽³⁾ instituie un cadru general pentru prevenirea și controlul poluării, pe baza căruia pot fi emise permisele de emisie de gaze cu efect de seră. Este necesară modificarea Directivei 96/61/CE pentru a garanta că nu sunt stabilite valori limită de emisie pentru emisii directe de gaze cu efect de seră din instalații care intră sub incidența prezentei directive și că statele membre pot opta să nu impună cerințe privind eficiența energetică pentru unitățile de combustie sau pentru alte unități care emit dioxid de carbon în teren, fără a aduce atingere oricăror alte cerințe din Directiva 96/61/CE.
- (22) Prezenta directivă este compatibilă cu Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice și cu Protocolul de la Kyoto. Se impune revizuirea sa având în vedere evoluțiile din acest context și pentru a ține cont de experiența acumulată din punerea în aplicare, precum și de evoluția înregistrată în monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră.

⁽¹⁾ JO L 41, 14.2.2003, p. 26.

⁽²⁾ JO L 377, 31.12.1991, p. 48.

⁽³⁾ JO L 257, 10.10.1996, p. 26.

- (23) Este necesar ca procesul de comercializare a cotelor de emisie să fie parte a unui pachet cuprinzător și coerent de politici și de măsuri puse în aplicare la nivelul statelor membre și al Comunității. Fără a aduce atingere aplicării articolelor 87 și 88 din tratat, în cazul în care activitățile intră sub incidența sistemului comunitar, statele membre pot avea în vedere introducerea unor politici de reglementare, fiscale sau de altă natură care urmăresc atingerea acestorași obiective. Este necesar ca revizuirea prezentei directive să ia în considerare măsura în care au fost atinse obiectivele menționate.
- (24) Fiscalitatea poate constitui o politică națională de limitare a emisiilor din instalațiile excluse temporar.
- (25) Pentru a genera reduceri substanțiale ale emisiilor, este necesar ca politicile și măsurile să fie puse în aplicare la nivelul statelor membre și al Comunității în toate sectoarele economice ale Uniunii Europene, nu numai în sectoarele industrial și energetic. Comisia ar trebui să aibă în vedere în special politici și măsuri la nivel comunitar, astfel încât sectorul transporturilor să aibă o contribuție importantă în îndeplinirea de către Comunitate și statele membre a obligațiilor privind modificările climatice asumate în temeiul Protocolului de la Kyoto.
- (26) Fără a aduce atingere potențialului complex al mecanismelor de piață, este necesar ca strategia Uniunii Europene privind atenuarea schimbărilor climatice să se bazeze pe un echilibru între sistemul comunitar și alte tipuri de acțiuni comunitare, naționale și internaționale.
- (27) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile recunoscute în special în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.
- (28) Este necesar ca măsurile în vederea punerii în aplicare a prezentei directive să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor de exercitare a competențelor de punere în aplicare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (29) Deoarece criteriile (1), (5) și (7) din anexa III nu pot fi modificate prin comitologie, este necesar ca modificările privind perioada de după 2012 să fie efectuate numai prin codecizie.
- (30) Deoarece obiectivul acțiunii propuse, instituirea unui sistem comunitar, nu poate fi atins suficient de către statele membre acționând individual și, în consecință, datorită amplorii și efectelor acțiunii propuse, poate fi realizat mai eficient la nivelul Comunității, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la

articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă instituie un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră (denumit în continuare „sistemul comunitar”) pentru a promova reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic.

Articolul 2

Sfera de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică emisiilor care provin din activitățile enumerate în anexa I și gazelor cu efect de seră din anexa II.

(2) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere cerințelor care decurg din Directiva 96/61/CE.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „cotă” înseamnă orice cotă pentru emiterea unei tone de dioxid de carbon echivalent pe parcursul unei perioade specificate, care este valabilă numai în sensul respectării cerințelor din prezenta directivă și care este transferabilă în conformitate cu dispozițiile din prezenta directivă;
- (b) „emisii” înseamnă eliberarea în atmosferă de gaze cu efect de seră din surse aparținând unei instalații;
- (c) „gaze cu efect de seră” înseamnă gazele enumerate în anexa II;
- (d) „permis de emisie de gaze cu efect de seră” înseamnă permisul emis în conformitate cu articolele 5 și 6;
- (e) „instalație” înseamnă o unitate tehnică staționară în care sunt realizate una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I și orice alte activități direct asociate care au o legătură de natură tehnică cu activitățile realizate în locul respectiv și care ar putea avea efecte asupra emisiilor și a poluării;
- (f) „operator” înseamnă orice persoană care operează sau controlează o instalație sau, dacă legislația internă prevede astfel, căreia i-a fost delegată o competență economică decisivă asupra funcționării tehnice a instalației;
- (g) „persoană” înseamnă orice persoană fizică sau juridică;

⁽¹⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (h) „nou intrat” înseamnă orice instalație care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I, care a obținut un permis de emisie de gaze cu efect de seră sau o actualizare a permisului său de emisie de gaze cu efect de seră din cauza unei schimbări a naturii sau a funcționării instalației sau a extinderii acesteia ulterior notificării Comisiei cu privire la planul național de alocare;
- (i) „public” înseamnă una sau mai multe persoane și, în conformitate cu legislația și practica națională, asociații, organizații sau grupuri constituite de acestea;
- (j) „tonă de dioxid de carbon echivalent” înseamnă o tonă metrică de dioxid de carbon (CO₂) sau o cantitate de orice alt gaz cu efect de seră enumerat în anexa II având un potențial echivalent din perspectiva încălzirii globale.

Articolul 4

Permise de emisie de gaze cu efect de seră

Statele membre se asigură că, de la 1 ianuarie 2005, nici o instalație nu realizează nici una dintre activitățile enumerate în anexa I care generează emisii specificate pentru activitatea în cauză, cu excepția cazurilor în care operatorul deține un permis eliberat de autoritatea competentă în conformitate cu articolele 5 și 6, sau dacă instalația este temporar exclusă din sistemul comunitar în temeiul articolului 27.

Articolul 5

Cererile pentru eliberarea de permise de emisie de gaze cu efect de seră

O cerere înaintată autorității competente pentru eliberarea unui permis de emisie de gaze cu efect de seră cuprinde o descriere a:

- instalației și a activităților acesteia, incluzând tehnologia utilizată;
- materiilor prime și auxiliare a căror utilizare este posibil să conducă la emisii de gaze cu efect de seră enumerate în anexa I;
- surselor de emisii de gaze enumerate în anexa I din instalație și
- măsurilor planificate pentru monitorizarea și raportarea emisiilor în conformitate cu liniile directoare adoptate în temeiul articolului 14.

Cererile cuprind, de asemenea, un rezumat netehnic al detaliilor menționate la primul paragraf.

Articolul 6

Condițiile de acordare și conținutul permiselor de emisie de gaze cu efect de seră

- Autoritatea competentă emite permise de emisie de gaze cu efect de seră acordând autorizația de emisie de gaze cu efect de

seră din întreaga instalație sau dintr-o parte a acesteia în cazul în care autoritatea competentă a stabilit că operatorul poate monitoriza și raporta emisiile.

Un permis de emisie de gaze cu efect de seră poate reglementa una sau mai multe instalații din aceeași locație, operate de același operator.

(2) Permisele de emisie de gaze cu efect de seră conțin următoarele elemente:

- numele și adresa operatorului;
- o descriere a activităților și a emisiilor instalației;
- cerințele de monitorizare, cu specificarea metodelor de monitorizare și a frecvenței acesteia;
- cerințele de raportare și
- obligația de a restitui cote care corespund emisiilor totale ale instalației în fiecare an calendaristic, conform verificărilor efectuate în conformitate cu articolul 15, în termen de patru luni de la sfârșitul anului în cauză.

Articolul 7

Modificări privind instalațiile

Operatorul informează autoritatea competentă cu privire la orice modificări planificate legate de natura, de funcționarea sau de extinderea instalației care ar putea impune actualizarea permisului de emisie de gaze cu efect de seră. După caz, autoritatea competentă actualizează permisul. În cazul în care survine o modificare a identității operatorului instalației, autoritatea competentă actualizează permisul astfel încât acesta să includă numele și adresa noului operator.

Articolul 8

Coordonarea cu Directiva 96/61/CE

În cazul în care instalațiile desfășoară activitățile incluse în anexa I la Directiva 96/61/CE, statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura coordonarea condițiilor și a procedurii de emiteră a permiselor de emisie de gaze cu efect de seră cu cele pentru permisele prevăzute de directiva respectivă. Cerințele din articolele 5, 6 și 7 din prezenta directivă pot fi integrate în procedurile prevăzute de Directiva 96/61/CE.

Articolul 9

Planul național de alocare

- Pentru fiecare perioadă prevăzută la articolul 11 alineatele (1) și (2), fiecare stat membru elaborează un plan național în care precizează cantitatea totală de cote pe care intenționează să le aloce pentru perioada respectivă și modul în care propune să fie alocate acestea. Planul se bazează pe criterii obiective și transparente, inclusiv pe cele enumerate în anexa III, luând în considerare observațiile publicului. Fără a aduce atingere dispozițiilor tratatului, Comisia elaborează până la 31 decembrie 2003 orientări privind aplicarea criteriilor enumerate în anexa III.

Pentru perioada prevăzută la articolul 11 alineatul (1), planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre până la 31 martie 2004. Pentru perioadele ulterioare, planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre cu cel puțin 18 luni înainte de începutul perioadei respective.

(2) Planurile naționale de alocare sunt evaluate în cadrul comitetului menționat la articolul 23 alineatul (1).

(3) În termen de trei luni de la notificarea unui plan național de alocare de către un stat membru în conformitate cu alineatul (1), Comisia poate respinge planul în cauză, sau orice element al acestuia, pe baza incompatibilității cu criteriile enumerate în anexa III sau a incompatibilității cu articolul 10. Statul membru adoptă o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (1) sau (2) numai în cazul în care modificările propuse sunt acceptate de Comisie. Comisia motivează orice decizie de respingere.

Articolul 10

Metoda de alocare

Pentru perioada de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, statele membre alocă cel puțin 95 % din cote gratuit. Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008, statele membre alocă cel puțin 90 % din cote gratuit.

Articolul 11

Alocarea și emiterea cotelor

(1) Pentru perioada de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada în cauză și cu privire la alocarea cotelor în cauză operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin trei luni înainte de începerea perioadei și se bazează pe planul național de alocare elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare în mod corespunzător observațiile publicului.

(2) Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008 și pentru fiecare perioadă ulterioară de cinci ani, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada respectivă și inițiază procesul de alocare a cotelor respective operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin 12 luni înainte de începutul perioadei respective și se bazează pe planul național de alocare al statului membru elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare observațiile publicului.

(3) Deciziile adoptate în temeiul alineatelor (1) sau (2) sunt în conformitate cu cerințele din tratat, în special cu articolele 87 și 88. La luarea deciziilor privind alocarea, statele membre iau în considerare nevoia de a oferi acces la cote noilor intrați.

(4) Autoritatea competentă emite câte o parte din cantitatea totală de cote în fiecare an al perioadei prevăzute la alineatul (1) sau (2) până la data de 28 februarie a anului respectiv.

Articolul 12

Transferul, restituirea și anularea cotelor

(1) Statele membre garantează posibilitatea transferării cotelor între:

- (a) persoane din cadrul Comunității;
- (b) persoane din cadrul Comunității și persoane din țări terțe, în cazul în care astfel de cote sunt recunoscute în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, fără alte restricții decât cele din prezenta directivă sau cele adoptate în temeiul acesteia.

(2) Statele membre garantează recunoașterea cotelor emise de o autoritate competentă din alt stat membru în scopul îndeplinirii de către operatorul în cauză a obligațiilor prevăzute la alineatul (3).

(3) Statele membre se asigură că, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, operatorul fiecărei instalații restituie un număr de cote egal cu totalul emisiilor instalației în cauză pe parcursul anului calendaristic anterior, conform verificării efectuate în conformitate cu articolul 15, și că acestea sunt ulterior anulate.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta anularea cotelor în orice moment, la cererea persoanei care le deține.

Articolul 13

Valabilitatea cotelor

(1) Cotele sunt valabile pentru emisiile din perioada, prevăzută la articolul 11 alineatul (1) sau (2), pentru care s-au emis.

(2) După patru luni de la începutul primei perioade de cinci ani prevăzută la articolul 11 alineatul (2), cotele care nu mai sunt valabile și care nu au fost restituite și anulate în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) sunt anulate de către autoritatea competentă.

Statele membre pot elibera persoanelor cote pentru perioada în curs care să înlocuiască orice cote deținute de acestea care sunt anulate în conformitate cu primul alineat.

(3) După patru luni de la începutul fiecărei perioade ulterioare de cinci ani prevăzută la articolul 11 alineatul (2), cotele care nu mai sunt valabile și care nu au fost restituite și anulate în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) sunt anulate de către autoritatea competentă.

Statele membre eliberează persoanelor cote pentru perioada în curs care să înlocuiască orice cote deținute de acestea care sunt anulate în conformitate cu primul paragraf.

Articolul 14

Linii directoare pentru monitorizarea și raportarea emisiilor

(1) Comisia adoptă linii directoare pentru monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră care rezultă din activitățile enumerate în anexa I specificate în legătură cu activitățile în cauză, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (2) până la 30 septembrie 2003. Liniile directoare au la bază principiile de monitorizare și raportare prevăzute în anexa IV.

(2) Statele membre se asigură că emisiile sunt monitorizate în conformitate cu liniile directoare.

(3) Statele membre se asigură că fiecare operator al unei instalații raportează autorității competente emisiile instalației în cauză de pe parcursul fiecărui an calendaristic, după încheierea anului respectiv, în conformitate cu liniile directoare.

Articolul 15

Verificarea

Statele membre se asigură că rapoartele prezentate de operatori în temeiul articolului 14 alineatul (3) sunt verificate în conformitate cu criteriile prevăzute în anexa V și că autoritatea competentă este informată în acest sens.

Statele membre se asigură că un operator al cărui raport nu a fost considerat satisfăcător în urma verificării efectuate în conformitate cu criteriile prevăzute în anexa V până la data de 31 martie a fiecărui an pentru emisiile din anul anterior, nu mai poate efectua transferarea cotelor decât după ce un raport al operatorului în cauză este considerat satisfăcător în urma verificării.

Articolul 16

Sancțiuni

(1) Statele membre stabilesc normele referitoare la sancțiunile aplicabile în cazul în care sunt încălcate dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și iau măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestor norme. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre notifică aceste dispoziții Comisiei până la 31 decembrie 2003 precum și, fără întârziere, orice modificare ulterioară a acestora.

(2) Statele membre garantează publicarea numelor acelor operatori care încalcă cerințele privind restituirea unui număr suficient de cote în conformitate cu articolul 12 alineatul (3).

(3) Statele membre garantează că orice operator care nu restituie, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, cote suficiente pentru a-și reglementa emisiile din anul anterior este pasibil de plata unei amenzi pentru depășirea emisiilor. Amenda pentru depășirea emisiilor este de 100 EUR pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emis de instalația respectivă pentru care operatorul nu a restituit cotele. Plata amenzii pentru depășirea emisiilor nu exonerează operatorul de obligația de a restitui un număr de cote egal cu depășirea respectivă de emisii, la restituirea cotelor pentru următorul an calendaristic.

(4) Pe parcursul perioadei de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, statele membre aplică o amendă mai redusă pentru depășirea emisiilor, de 40 EUR, pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emisă de instalația respectivă pentru care operatorul nu a restituit cote. Achitarea amenzii pentru depășirea emisiilor nu exonerează operatorul de obligația de a restitui un număr de cote egal cu depășirea respectivă de emisii la restituirea cotelor pentru următorul an calendaristic.

Articolul 17

Accesul la informații

Deciziile privind alocarea cotelor și rapoartele privind emisiile care sunt necesare în conformitate cu permisul de emisie de gaze cu efect de seră și sunt deținute de autoritatea competentă sunt puse la dispoziția publicului de către autoritatea respectivă sub rezerva restricțiilor prevăzute la articolul 3 alineatul (3) și la articolul 4 din Directiva 2003/4/CE.

Articolul 18

Autoritatea competentă

Statele membre iau măsurile administrative adecvate, inclusiv desemnarea autorității sau a autorităților competente adecvate, pentru aplicarea normelor prevăzute de prezenta directivă. În cazul în care sunt desemnate mai multe autorități competente, activitatea acestor autorități întreprinsă în conformitate cu prezenta directivă trebuie coordonată.

Articolul 19

Registre

(1) Statele membre prevăd întocmirea și păstrarea unui registru pentru a asigura evidența exactă a emiterii, deținerii, transferului și a anulării cotelor. Statele membre pot păstra registrele lor în cadrul unui sistem consolidat, împreună cu unul sau mai multe alte state membre.

(2) Orice persoană poate deține cote. Registrul este accesibil publicului și conține evidențe separate în care sunt menționate cotele deținute de fiecare persoană pentru care sau de la care sunt emise sau transferate cote.

(3) Pentru aplicarea prezentei directive, Comisia adoptă un regulament în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (2) privind un sistem standardizat și securizat de registre sub formă de baze de date electronice standardizate care conțin elemente de date comune folosite la urmărirea emiterii, deținerii, transferului și anulării cotelor, pentru a asigura accesul publicului și confidențialitatea în mod corespunzător și pentru a garanta că nu se efectuează transferuri incompatibile cu obligațiile care decurg din Protocolul de la Kyoto.

Articolul 20

Administratorul central

(1) Comisia desemnează un administrator central care păstrează un registru independent privind tranzacțiile în care înregistrează emiterea, transferul și anularea cotelor.

(2) Administratorul central efectuează un control automatizat asupra fiecărei tranzacții din registre prin intermediul registrului independent privind tranzacțiile pentru a se asigura că nu există neregularități legate de emiterea, transferul și anularea cotelor.

(3) În cazul în care în urma controlului automatizat sunt identificate neregularități, administratorul central informează statul membru sau statele membre în cauză, care nu înregistrează tranzacțiile respective și nici alte tranzacții ulterioare legate de cotele în cauză până la remedierea neregularităților.

Articolul 21

Raportarea de către statele membre

(1) În fiecare an, statele membre prezintă Comisiei un raport cu privire la aplicarea prezentei directive. Raportul respectiv acordă o atenție specială modului de alocare a cotelor, operării registrelor, aplicării liniilor directoare privind monitorizarea și raportarea, verificării și aspectelor legate de respectarea directivei și de tratamentul fiscal al cotelor, după caz. Primul raport este trimis Comisiei până la 30 iunie 2005. Raportul este elaborat pe baza unui chestionar sau a unei plan elaborate de Comisie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 6 din Directiva 91/629/CEE. Chestionarul sau planul sunt trimise statelor membre cu cel puțin șase luni înainte de termenul prevăzut pentru prezentarea primului raport.

(2) Pe baza rapoartelor menționate la alineatul (1), Comisia publică un raport privind aplicarea prezentei directive în termen de trei luni de la primirea rapoartelor de la statele membre.

(3) Comisia organizează un schimb de informații între autoritățile competente ale statelor membre privind evoluțiile din

domeniul alocării, operării registrelor, monitorizării, raportării, verificării și conformării.

Articolul 22

Modificarea anexei III

Comisia poate modifica anexa III, cu excepția criteriilor (1), (5) și (7), în perioada 2008-2012, având în vedere rapoartele prevăzute la articolul 21 și experiența acumulată din punerea în aplicare a prezentei directive, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (3).

Articolul 23

Comitetul

(1) Comisia este sprijinită de comitetul instituit prin articolul 8 din Decizia 93/389/CEE.

(2) În cazul trimerilor la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din aceasta.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

(3) Comitetul își stabilește regulamentul de procedură.

Articolul 24

Proceduri pentru includerea unilaterală a unor activități și gaze suplimentare

(1) Din 2008, statele membre pot pune în aplicare comercializarea cotelor de emisie în conformitate cu prezenta directivă pentru activitățile, instalațiile și gazele cu efect de seră care nu sunt enumerate în anexa I, cu condiția ca includerea unor astfel de activități, instalații și gaze cu efect de seră să fie aprobată de Comisie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (2), având în vedere toate criteriile relevante, în special efectele asupra pieței interne, potențiala denaturare a concurenței, integritatea ecologică a sistemului și fiabilitatea sistemului de monitorizare și raportare planificat.

Din 2005, statele membre pot pune în aplicare în aceleași condiții comercializarea cotelor de emisie pentru instalațiile care desfășoară activitățile enumerate în anexa I sub limitele de capacitate prevăzute în anexa respectivă.

(2) Cotele alocate pentru instalațiile care desfășoară astfel de activități sunt specificate în planul național de alocare prevăzut la articolul 9.

(3) Comisia poate adopta din proprie inițiativă sau adoptă la cererea unui stat membru linii directoare privind monitorizarea și raportarea pentru emisiile rezultate din activități și instalații, precum și pentru gazele cu efect de seră care nu sunt enumerate în anexa I în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (2), în cazul în care monitorizarea și raportarea acestor emisii pot fi realizate cu suficientă acuratețe.

(4) În cazul introducerii unor astfel de măsuri, revizuirile efectuate în temeiul articolului 30 au în vedere, de asemenea, necesitatea modificării anexei I în vederea includerii emisiilor rezultate din aceste activități în mod armonizat pe teritoriul Comunității.

Articolul 25

Legătura cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisii de gaze cu efect de seră

(1) Este necesar să fie încheiate acorduri cu țările terțe enumerate în anexa B la Protocolul de la Kyoto care au ratificat protocolul pentru a asigura recunoașterea reciprocă a cotelor în sistemul comunitar și în alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisii de gaze cu efect de seră în conformitate cu normele prevăzute la articolul 300 din tratat.

(2) La încheierea unui acord prevăzut la alineatul (1), Comisia elaborează orice dispoziții necesare cu privire la recunoașterea reciprocă a cotelor în temeiul acordului respectiv, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (2).

Articolul 26

Modificarea Directivei 96/61/CE

La articolul 9 alineatul (3) din Directiva 96/91/CE se adaugă următoarele paragrafe:

„În cazul în care emisiile de gaz cu efect de seră dintr-o instalație sunt specificate în anexa I la Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (*) în legătură cu o activitate desfășurată în instalația respectivă, permisul include o valoare limită pentru emisii directe de astfel de gaz numai în cazul în care este necesar să se garanteze că nu este provocată o poluare locală semnificativă.

Pentru activitățile enumerate în anexa I la Directiva 2003/87/CE, statele membre pot opta să nu impună cerințele privind randamentul energetic pentru unitățile de ardere sau pentru alte unități care emit dioxid de carbon la fața locului.

După caz, autoritățile competente modifică permisul în mod adecvat.

Cele trei paragrafe precedente nu se aplică instalațiilor care sunt excluse temporar din sistemul de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră din cadrul Comunității în conformitate cu articolul 27 din Directiva 2003/87/CE.

(*) JO L 275, 25.10.2003, p. 32.”

Articolul 27

Excluderea temporară a anumitor instalații

(1) Statele membre pot solicita Comisiei excluderea temporară a instalațiilor din sistemul comunitar până la 31 decembrie 2007. Fiecare astfel de cerere conține o enumerare a tuturor acestor instalații și este publicată.

(2) În cazul în care, după evaluarea tuturor observațiilor prezentate de public privind cererea, Comisia decide, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (3), ca instalațiile:

- (a) în conformitate cu politicile naționale, să își limiteze emisiile ca și cum ar face obiectul dispozițiilor prezentei directive;
- (b) să facă obiectul unor cerințe de monitorizare, raportare și verificare echivalente cu cele prevăzute în temeiul articolelor 14 și 15 și
- (c) să se supună unor sancțiuni cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 16 alineatele (1) și (4) în cazul neîndeplinirii cerințelor naționale,

aceasta prevede excluderea temporară a instalațiilor respective din sistemul comunitar.

Trebuie să se garanteze că piața internă nu este denaturată.

Articolul 28

Asocierea

(1) Statele membre pot permite operatorilor de instalații care realizează una dintre activitățile enumerate în anexa I să formeze o asociație de instalații care desfășoară aceeași activitate pe parcursul perioadei prevăzute la articolul 11 alineatul (1) și/sau pe parcursul primei perioade de cinci ani prevăzute la articolul 11 alineatul (2) în conformitate cu alineatele (2)-(6) din prezentul articol.

(2) Operatorii care desfășoară o activitate enumerată în anexa I și care doresc să formeze o asociație se adresează autorității competente, specificând instalațiile și perioada pentru care doresc să se asocieze și oferind dovezi privind faptul că obligațiile menționate la alineatele (3) și (4) pot fi îndeplinite de un administrator.

(3) Operatorii care doresc să formeze o asociație desemnează un administrator:

- (a) căruia să îi fie eliberată întreaga cantitate de cote calculată pentru instalațiile operatorilor, prin derogare de la articolul 11;
- (b) care să fie responsabil de restituirea unei cantități de cote egale cu emisiile totale din instalațiile asociate, prin derogare de la articolul 6 alineatul (2) litera (e) și articolul 12 alineatul (3) și
- (c) căruia să i se interzică efectuarea unor transferuri ulterioare în cazul în care raportul unui operator nu a fost considerat satisfăcător în urma verificării în conformitate cu articolul 15 al doilea paragraf.

(4) Administratorul este supus sancțiunilor aplicabile pentru încălcarea cerințelor de restituire a unei cantități suficiente de cote care să acopere emisiile totale ale asociației de instalații, prin derogare de la articolul 16 alineatele (2), (3) și (4).

(5) Un stat membru care dorește să permită formarea uneia sau mai multor asociații prezintă Comisiei cererea menționată la alineatul (2). Fără a aduce atingere dispozițiilor tratatului, Comisia poate respinge în termen de trei luni de la primirea cererii care nu îndeplinește cerințele prezentei directive. Orice astfel de decizie este motivată. În cazul unei respingeri, statul membru poate permite asocierea numai dacă modificările propuse sunt acceptate de Comisie.

(6) În cazul în care administratorul nu se supune sancțiunilor prevăzute la alineatul (4), fiecare operator al instalațiilor din asociație răspunde în temeiul articolului 12 alineatul (3) și al articolului 16 pentru emisiile instalației sale.

Articolul 29

Forță majoră

(1) Pe parcursul perioadei prevăzute la articolul 11 alineatul (1), statele membre pot solicita Comisiei emiterea unor cote suplimentare pentru anumite instalații în cazuri de forță majoră. Comisia determină dacă se impune cazul de forță majoră și, în cazul justificării acestuia, autorizează emiterea de cote suplimentare și netransferabile de către statul membru respectiv operatorului instalațiilor în cauză.

(2) Comisia elaborează, fără a aduce atingere dispozițiilor tratatului, orientări conținând o descriere a circumstanțelor în care se impune cazul de forță majoră până la 31 decembrie 2003.

Articolul 30

Revizuirea și evoluțiile ulterioare

(1) Pe baza progresului înregistrat în monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră, Comisia poate prezenta o propunere Parlamentului European și Consiliului până la 31 decembrie 2004 privind modificarea anexei I pentru a include alte activități și emisii de alte gaze cu efect de seră enumerate în anexa II.

(2) Pe baza experienței acumulate în aplicarea prezentei directive și a progresului înregistrat în monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră și având în vedere evoluțiile din contextul internațional, Comisia elaborează un raport privind aplicarea prezentei directive în care evaluează:

- (a) în ce mod și dacă este cazul ca anexa I să fie modificată pentru a include alte sectoare relevante, *inter alia* sectoarele industriei chimice, aluminiului și transporturilor, alte activități și emisii de alte gaze cu efect de seră enumerate în anexa II, în vederea continuării îmbunătățirii eficienței economice a sistemului;
- (b) relația dintre comercializarea de cote de emisie în Comunitate și comercializarea internațională de drepturi de emisie care începe în 2008;
- (c) continuarea armonizării metodei de alocare (inclusiv licitații pentru perioada de după 2012) și a criteriilor pentru planurile naționale de alocare prevăzute în anexa III;
- (d) folosirea creditelor din mecanisme de proiect;
- (e) relația dintre comercializarea drepturilor de emisie și alte politici și măsuri aplicate la nivelul statelor membre și la nivelul Comunității, inclusiv fiscalitatea, care au aceleași obiective;
- (f) dacă este adecvat să existe un singur registru comunitar;
- (g) nivelul sancțiunilor pentru depășirea emisiilor, având în vedere, *inter alia*, inflația;
- (h) funcționarea pieței cotelor, reglementând în special orice posibile perturbări ale pieței;
- (i) modul de adaptare a sistemului comunitar pentru o Uniune Europeană extinsă;
- (j) asocierea;
- (k) posibilitatea practică de a dezvolta repere valabile pe întreg teritoriul Comunității ca bază pentru alocare, având în vedere cele mai bune tehnici disponibile și o analiză costuri-beneficii.

Comisia prezintă acest raport Parlamentului European și Consiliului până la 30 iunie 2006, însoțit de propuneri, după caz.

(3) Stabilirea unei legături între mecanismele bazate pe proiecte, inclusiv implementarea comună (IC) și mecanismul de dezvoltare ecologică (MDE), și sistemul comunitar este de dorit și este importantă pentru atingerea atât a obiectivului de reducere a emisiilor globale de gaze cu efect de seră, cât și a îmbunătățirii funcționării rentabile a sistemului comunitar. În consecință, creditele de emisie din mecanismele bazate pe proiecte vor fi recunoscute în vederea utilizării în cadrul acestui sistem, sub rezerva dispozițiilor adoptate de Parlamentul European și de Consiliu la propunerea Comisiei, care este necesar să se aplice în paralel cu sistemul comunitar în 2005. Folosirea mecanismelor este complementară acțiunilor naționale, în conformitate cu dispozițiile relevante ale Protocolului de la Kyoto și ale Acordurilor de la Marrakech.

Articolul 31

Punerea în aplicare

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2003. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta. Comisia notifică celelalte state membre cu privire la aceste acte cu putere de lege și acte administrative.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă. Comisia informează celelalte state membre cu privire la aceasta.

Articolul 32

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 33

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 13 octombrie 2003.

Pentru Parlamentul European

Președintele

P. COX

Pentru Consiliu

Președintele

G. ALEMANNIO

ANEXA I

CATEGORIILE DE ACTIVITĂȚI PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1), ARTICOLUL 3, ARTICOLUL 4, ARTICOLUL 14 ALINEATUL (1), ARTICOLUL 28 ȘI ARTICOLUL 30

1. Instalațiile sau părțile de instalații utilizate pentru cercetare, dezvoltare și testare de produse și procese noi nu intră sub incidența prezentei directive.
2. Valorile prag indicate mai jos se referă în general la capacitățile de producție sau la randamente. În cazul în care un operator desfășoară mai multe activități încadrate la aceeași rubrică în aceeași instalație sau în același loc, capacitățile aferente acestor activități se însumează.

Activități	Gaze cu efect de seră
<i>Activități în domeniul energetic</i>	
Instalații de ardere cu o putere termică nominală mai mare de 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru deșeuri periculoase sau urbane)	Dioxid de carbon
Rafinării de ulei mineral	Dioxid de carbon
Cuptoare de cocs	Dioxid de carbon
<i>Producerea și prelucrarea metalelor feroase</i>	
Instalații de prăjire sau sinterizare a minereului metalic (inclusiv a minereului cu conținut de sulf)	Dioxid de carbon
Instalații pentru producerea fontei sau oțelului (topire primară sau secundară) inclusiv instalații pentru turnare continuă, cu o capacitate de producție mai mare de 2,5 tone pe oră	Dioxid de carbon
<i>Industria minereilor</i>	
Instalații pentru producerea clincherului de ciment în cuptoare rotative cu o capacitate de producție mai mare de 500 tone pe zi sau a varului nestins în cuptoare rotative cu o capacitate de producție mai mare de 50 tone pe zi sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție mai mare de 50 tone pe zi	Dioxid de carbon
Instalații pentru fabricarea sticlei, inclusiv a fibrei de sticlă, cu o capacitate de topire mai mare de 20 tone pe zi	Dioxid de carbon
Instalații pentru fabricarea produselor ceramice prin ardere, în special a țiglelor, cărămizilor, cărămizilor refractare, dalelor, plăcilor de gresie sau faianță, cu o capacitate de producție mai mare de 75 tone pe zi, și/sau cu o capacitate a cuptoarelor mai mare de 4 m ³ și cu o densitate de încărcare pentru fiecare cup-tor mai mare de 300 kg/m ³	Dioxid de carbon
<i>Alte activități</i>	
Instalații industriale pentru producerea de	Dioxid de carbon
(a) celuloză din lemn sau alte materiale fibroase	
(b) hârtie și carton, având o capacitate de producție mai mare de 20 tone pe zi	Dioxid de carbon

ANEXA II

GAZELE CU EFECT DE SERĂ MENȚIONATE LA ARTICOLELE 3 ȘI 30

Dioxid de carbon (CO₂)

Metan (CH₄)

Oxid azotos (N₂O)

Hidrofluorocarburi (HFCs)

Perfluorocarburi (PFCs)

Hexafluorură de sulf (SF₆)

ANEXA III

CRITERIILE PENTRU PLANURILE NAȚIONALE DE ALOCARE MENȚIONATE LA ARTICOLELE 9, 22 ȘI 30

1. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate pentru perioada în cauză este în conformitate cu obligațiile statului membru privind limitarea emisiilor în conformitate cu Decizia 2002/358/CE și cu Protocolul de la Kyoto, având în vedere, pe de-o parte, proporția din totalitatea emisiilor pe care aceste cote le reprezintă în comparație cu emisiile din surse care nu sunt reglementate prin prezenta directivă și, pe de altă parte, politicile naționale în domeniul energiei, și este necesar să fie în conformitate cu sistemul național privind modificările climatice. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate nu este mai mare decât ceea ce este considerat necesar pentru aplicarea strictă a criteriilor prezentei anexe. Înainte de 2008, această cantitate se va conforma intenției statelor membre de realizare sau depășire a obiectivului său în temeiul Directivei 2002/358/CE și al Protocolului de la Kyoto.
2. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate este în conformitate cu evaluarea situației curente și anticipate înregistrate în vederea asigurării contribuției statelor membre la îndeplinirea angajamentelor Comisiei asumate în temeiul Deciziei 93/389/CEE.
3. Cantitățile de cote care urmează să fie alocate sunt în conformitate cu potențialul de reducere a emisiilor, inclusiv cu potențialul tehnic, al activităților reglementate de prezentul sistem. Statele membre pot distribui cotele pe baza mediei emisiilor de gaze cu efect de seră în funcție de produsele aferente fiecărei activități și de progresul realizabil la nivelul fiecărei activități.
4. Planul este conform cu celelalte instrumente legislative și de politici comunitare. Este necesar să fie avute în vedere creșterile de emisii care nu pot fi evitate care rezultă din noile cerințe legislative.
5. În conformitate cu cerințele din tratat, în special articolele 87 și 88, planul nu face discriminare între societăți sau sectoare astfel încât să favorizeze în mod nejustificat anumite întreprinderi sau activități.
6. Planul conține informații privind modul în care noii intrași vor putea începe să participe în cadrul sistemului comunitar din statul membru în cauză.
7. Planul poate include acțiuni întreprinse într-un stadiu incipient și conține informații privind modul în care acțiunile de acest tip sunt luate în considerare. La elaborarea planurilor naționale de alocare, statele membre pot utiliza repere derivate din documente de referință privind cele mai bune tehnologii disponibile, iar aceste repere pot include un element legat de includerea acțiunilor întreprinse într-un stadiu incipient.
8. Planul conține informații privind modul în care sunt luate în considerare tehnologiile ecologice, inclusiv tehnologiile eficiente din punct de vedere energetic.
9. Planul conține dispoziții privind exprimarea observațiilor de către public și să conțină informații privind modul în care aceste observații sunt luate în considerare înainte de adoptarea unei decizii privind alocarea cotelor.
10. Planul conține o listă a instalațiilor reglementate prin prezenta directivă însoțită de cantitățile de cote care se intenționează să fie alocate fiecăreia dintre acestea.
11. Planul poate conține informații privind modul în care va fi luată în considerare concurența din țări și entități nemembre ale Uniunii.

ANEXA IV

PRINCIPIILE DE MONITORIZARE ȘI RAPORTARE PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 14 ALINEATUL (1)**Monitorizarea emisiilor de dioxid de carbon**

Emisiile se monitorizează fie pe baza calculelor, fie pe baza măsurătorilor.

Calculul

Calcularea emisiilor se realizează după formula:

$$\text{Date privind activitatea} \times \text{factor de emisie} \times \text{factor de oxidare}$$

Datele privind activitatea (combustibil utilizat, rata de producție etc.) se monitorizează pe baza datelor privind aprovizionarea sau pe bază de măsurători.

Se utilizează factorii de emisie acceptați. Pentru toți combustibilii se acceptă factori de emisie specifici activității. Se acceptă factori implicați pentru toți combustibilii, cu excepția celor necomerciali (combustibili din deșeuri precum anvelope și gaze din procese industriale). Se vor elabora în continuare valori implicite pentru stratul de cărbuni și valori implicite specifice UE sau specifice țărilor pentru gaz natural. Pentru produsele de rafinare sunt acceptate valorile implicite IPCC. Factorul de emisie pentru biomasă este zero.

În cazul în care factorul de emisie nu ia în considerare faptul că o parte din carbon nu este oxidat, se utilizează un factor suplimentar de oxidare. În cazul în care s-au calculat factori de emisie specifici activităților care iau în considerare oxidarea, nu este necesară utilizarea unui factor suplimentar de oxidare.

Se folosesc factorii implicați de oxidare elaborați în temeiul Directivei 96/61/CE, cu excepția cazurilor în care operatorul poate demonstra că factorii specifici activității sunt mai exacti.

Se efectuează calcule separate pentru fiecare activitate, instalație și pentru fiecare combustibil.

Măsurări

Măsurarea emisiilor se realizează prin metode standardizate sau acceptate și se coroborează cu un calcul ajutător al emisiilor.

Monitorizarea emisiilor de alte gaze cu efect de seră

Se folosesc metode standardizate sau acceptate, elaborate de Comisie în colaborare cu toți factorii interesați relevanți și adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (2).

Raportarea emisiilor

Fiecare operator include următoarele informații în raportul privind o instalație:

A. Date de identificare a instalației, inclusiv:

- numele instalației;
- adresa acesteia, inclusiv codul poștal și țara;
- tipul și numărul de activități prevăzute în anexa I desfășurate în instalație;
- adresa, numărul de telefon, de fax și adresa de poștă electronică ale unei persoane de contact și
- numele proprietarului instalației și al societății mamă.

B. Pentru fiecare activitate din anexa I desfășurată în locul pentru care se calculează emisiile:

- date privind activitatea;
- factori de emisie;
- factori de oxidare;
- emisii totale și
- gradul de incertitudine.

C. Pentru fiecare activitate din anexa I desfășurată în locul pentru care se măsoară emisiile:

- emisii totale;
- informații privind fiabilitatea metodelor de măsurare și
- gradul de incertitudine.

D. Pentru emisiile din arderi, raportul include, de asemenea, factorul de oxidare, cu excepția cazurilor în care oxidarea a fost luată în considerare la elaborarea unui factor de emisie specific activității.

Statele membre iau măsuri pentru coordonarea cerințelor de raportare cu orice alte cerințe de raportare existente pentru a reduce la minimum sarcinile societăților privind raportarea.

ANEXA V

CRITERIILE PENTRU VERIFICARE PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 15

Principii generale

1. Sunt verificate emisiile rezultate din fiecare dintre activitățile enumerate în anexa I.
2. Procesul de verificare include evaluarea raportului în temeiul articolului 14 alineatul (3) și a monitorizării de pe parcursul anului anterior. Verificarea abordează fiabilitatea, credibilitatea și acuratețea sistemelor de monitorizare și datele și informațiile raportate cu privire la emisii, în special:
 - (a) datele privind activitățile care au fost incluse în raport, precum și măsurările și calculele conexe;
 - (b) selectarea și utilizarea factorilor de emisie;
 - (c) calculele care au condus la determinarea emisiilor generale și
 - (d) în cazul în care se folosesc măsurări, cât de adecvate sunt alegerea și modul de utilizare a metodelor de măsurare.
3. Emisiile raportate pot fi validate numai dacă există date și informații fiabile și credibile care permit determinarea emisiilor cu un grad ridicat de siguranță. Un grad ridicat de certitudine presupune demonstrarea de către operator a următoarelor aspecte:
 - (a) că datele raportate nu conțin neconcordanțe;
 - (b) că datele au fost colectate în conformitate cu standardele științifice aplicabile și
 - (c) că înregistrările relevante privind instalația sunt complete și coerente.
4. Verificatorul are drept de acces în toate zonele și la toate înregistrările legate de subiectul verificării.
5. Verificatorul ține seama de faptul că instalația este sau nu înregistrată în cadrul Sistemului comunitar de management și audit ecologic (SGEA).

Metodologie**Analiza strategică**

6. Verificarea se bazează pe o analiză strategică a tuturor activităților desfășurate în instalație. În acest scop verificatorul trebuie să aibă o vedere de ansamblu asupra tuturor activităților și asupra importanței acestora în ceea ce privește emisiile.

Analiza procesului

7. Verificarea informațiilor prezentate se realizează, după caz, în locul în care se află instalația. Verificatorul recurge la controale prin sondaj pentru a determina fiabilitatea datelor și informațiilor raportate.

Analiza riscului

8. Verificatorul supune evaluării toate sursele de emisii din instalație pentru a determina fiabilitatea datelor privind fiecare sursă care contribuie la totalul emisiilor din instalația în cauză.
9. Pe baza acestei analize, verificatorul identifică explicit acele surse care prezintă un grad ridicat de risc de eroare și alte aspecte ale procedurii de monitorizare și raportare care este posibil să contribuie la apariția unor erori în determinarea emisiilor generale. Este vorba în special de alegerea factorilor de emisie și de calculele necesare pentru a determina nivelul emisiilor din surse individuale. Este acordată o atenție specială surselor care prezintă un risc ridicat de eroare și aspectelor din cadrul procedurii de monitorizare menționate anterior.
10. Verificatorul ia în considerare orice metode eficiente de control al riscului aplicate de operator în vederea reducerii la minimum a gradului de incertitudine.

Raportul

11. Verificatorul pregătește un raport privind procesul de validare în care menționează dacă raportul în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) este satisfăcător. Raportul specifică toate aspectele relevante pentru activitatea desfășurată. Verificatorul poate declara că raportul în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) este satisfăcător în cazul în care, în opinia sa, declarațiile cu privire la emisiile totale nu prezintă erori semnificative.

Cerințele minime privind competența verficatorului

12. Verficatorul este independent de operator, își desfășoară activitățile cu profesionalism și obiectivitate și înțelege:
 - (a) dispozițiile prezentei directive, precum și standardele și indicațiile relevante adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 14 alineatul (1);
 - (b) actele cu putere de lege și actele administrative relevante pentru activitățile care fac obiectul verificării și
 - (c) generarea tuturor informațiilor privind fiecare sursă de emisie din instalație, în special privind colectarea, măsurarea, calcularea și raportarea datelor.
-